

Butlletí Informatiu Desembre 2007

Pl. del Pi, 5
08002 Barcelona
E-mail: aec@aec.cat

Pl. St. Josep Oriol, 2 principal (accés)
Tel. 933024529
web: www.aec.cat

Agrupació Excursionista "Catalunya"

El Pessebre al Coll Pregon a 1.535 m

Activitats en imatges del mes de novembre

El dia 11 de novembre 19 persones dalt del Puig de les Agudes 1.985 m.

De l'1 al 4 de novembre Formentera (Cap de Barbaria) : 11 persones amb caiac donant tota la volta a l'illa. 7 persones donant la volta caminant.

Editorial

En el barri de la Sagrada Família, la nova seu social

Els socis reunits en Assemblea Extraordinària el passat 14 de novembre de 2007, varem decidir aprovar per unanimitat el canvi a la nova seu social al barri de la Sagrada Família.

El relat d'aquesta decisió comença ara fa molt mesos, a on han participat molts socis i finalment tenim un espai pels propers anys que garanteix les nostres activitats. Al començar l'Assemblea, la Glòria i en Jep ens varen preparar un muntatge fotogràfic que mostrava la seu actual i l'aspecte del nou local.

El president, Jep Tapias, ens recorda com va sorgir la idea del nou local com una proposta d'en Manel Navarro, encara que fins el darrer moment es va intentar tenir un espai en el barri actual, fent gestions amb el primer Tinent d'Alcalde, Sr. Carles Martí. En Pere Palau, ressalta la feina feta i amb força vehemència, celebra el canvi de barri com una oportunitat molt positiva per l'Agrupació.

L'Albert Sambola, recorda altres feines fetes en diverses direccions com fer aliança amb altres entitats i en Santi Rodriguez comenta que no varen reeixir per diverses circumstàncies sempre alienes a nosaltres.

Després de llegir el contracte de lloguer, en Josep Bou pregunta quin cost tindran les obres. En Manel Navarro apunta que encara estem fent el projecte però creu que, amb els fons actuals, reservats pel nou local, en tindrem prou.

A partir d'aquest moment una pluja d'idees va inundar l'Assemblea:

- En Manel Cabanilles, per fer una excursió per anar al nou local.
- En Xavier Aznar, una comissió per organitzar el trasllat i la logística necessària.
- En Joan Tarruella, si s'ha demanat prorroga per un mes més de lloguer.
- En Frederic Planas, recorda que hem d'estar d'acord amb els veïns: Centre Cívic i Biblioteca.
- En Josep Reixachs apunta que també amb el Centre Esportiu

Municipal del carrer València.

- En Josep Cabedo, demana un fort aplaudiment per tota la feina feta fins ara per la comissió de local. L'assemblea el recolza unànimement.
- En Ventura Solsona, proposa fer arribar a tots els ex socis del canvi de seu social i oferir de nou els nostres serveis.

Tots encoratjats per relançar l'Agrupació cap al Centenari, es dissol l'Assemblea i es comencen a formar grups per col·laborar en l'embalatge.

Ja tenim nova fita pel 2008 !!!

Des de la Junta et desitgem:

BONES FESTES DE NADAL I FELIÇ ANY 2008 !!!

Nou Local

El **dijous 13 de desembre** a les 8 del vespre organitzem unes reunions informatives de com farem l'embalatge per anar al nou local. Aquesta tasca la coordinen en Manel Navarro i en Xavier Aznar.

Si pots col·laborar tant en l'embalatge com en la comissió de festa d'inauguració, posa't en contacte amb Secretaria i t'afegim a la llista.

CAVA

Ja tens a la teva disposició el cava d'aquest any 2007 amb la xapa de la Secció Infantil.

Preu per ampolla: 6€

Preu per caixes de 6 ampolles: 32€

Preu de la xapa: 1€

Col·lecció de 5 xapes (2002 – 2007): 6€

SOPAR DE NADAL

El **dissabte, 15 de desembre**, a les nou del vespre celebrarem el sopar de Nadal, el darrer en el nostre local de la Plaça del Pí i Sant Josep Oriol.

Menú especial:

- Cocktail de Benvinguda
- Xatonada
- Conill amb bolets
- Postres
- Torrons, neules, cafè i copa
- Aigua, vi i cava a doll

Preu per soci: 22€

No hi faltis!!!

SECCIÓ DE MUNTANYA

Sortida a Les Agudes i Turó de l'Home

Dissabte 15 de desembre

Lloc de trobada: Estació de RENFE de Fabra i Puig

Hora de sortida: 8:30 del matí

Transport: Vehicle particular

Equipament: Cal portar roba d'abric i paravent, i botes de tresc.

Dificultat: Baixa

Desnivell: Uns 700 metres.

Durada: Unes 4 hores sense comptar aturades.

Resum de la sortida:

Sortirem des de Santa Fe de Montseny; després de caminar alguns minuts per la carretera agafarem un camí que puja fent ziga-zagues pel vessant nord de les Agudes fins al Coll de les Agudes; des d'aquest coll pujarem al cim de les Agudes. Des del cim de les Agudes retornarem al coll, i continuarem seguint la carena fins al Turó de l'Home. Des del Turó de l'Home baixarem pel camí que travessa l'avetosa fins a Santa Fe.

Detalls: a l'Agrupació, el dijous 12 de desembre. Vocals Josep Emili i Sara (934226276)

Formentera 2007 1 al 4 de novembre

Les previsions no eren massa bones, a l'illa portaven vint dies seguits de pluja. Com sempre, els més valents varem desafiar el temps i ens presentàrem puntualment, el dijous dia 1 de novembre, a La Savina.

Els 11 companys de Caiac van preparar els seus vaixells lleugers i els 7 senderistes anaren a deixar els seus equipatges a l'hotel. Cap al migdia, uns i altres, varen començar els seus recorreguts paral·lels i als vespres ens retrobàvem a la platja, per fer un cremat plegats i explicar-nos les aventures del dia.

Un vent de nord, a estones de força 4 i 5, varen dificultar la progressió dels navegants. Quan les altes parets dels penya-segats de l'illa, deixaven de ser recer segur, les onades ens feien perdre l'horitzó. Amb esforç i satisfacció, comprovàvem que, de mica en mica, anàvem avançant i l'objectiu de donar la volta a l'illa, s'anava aconseguint. La natura que a vegades sembla que no té compassió, aquesta vegada, veient la nostra tenacitat, ens va deixar passar.

Des de terra tot semblava més bucòlic. Les amplies planures estaven cobertes de flors violetes. A dins del bosc humit, plens de molsa i bolets els mosquits, aprofitant les nombroses basses fetes per la pluja i veient la nostra candidesa, ens acaraven amb fortes picades assenyalant, amb molta insistència, el camí de sortida. Quan arribàvem a les platges solitàries, ens fregaven els ulls i gaudíem de l'aigua color turquesa i de la sorra blanca, sense cap petjada. Ens varem banyar i per un moment somiàrem en no tornar.

A l'illa de Formentera, a l'hivern, i viuen 7.000 persones. A l'estiu, en hi ha 35.000 i 8.000 motos fent recorreguts a tothora per camins i carreteres.

La soledat d'aquests generosos paisatges vistos des del mar i des de terra, els guardarem en el record durant molt de temps. Aquesta sortida l'hem de repetir.

Campanya Espeleològica a Picos 2007 Vall de Sajambre (III)

Tercera Part: Comença l'Odissea

Tot es a punt, l'avenc equipat, el material ubicat en llocs estratègics, i els espeleòlegs recuperats. És el gran dia, avui entrarem amb l'objectiu de passar tres dies en el campament subterrani que prèviament haurem de muntar. L'optimisme és alt, però caldrà anar valorant sobre la marxa per prendre les decisions oportunes. Tots estem molt preocupats per la gran quantitat d'aigua que varem trobar dos dies enrera, si ens mullem molt, una estança subterrània prolongada es pot convertir en un calvari, tanmateix també em preocupa la gran quantitat de material que haurem de portar ja que en un principi el menjar estava previst per més gent i mes dies.

Novament en Rafa i en Manolo seran els primers en entrar, seguirem l'Erik la Cristina i jo amb una diferència de dues hores. El tercer equip continuarà instal·lant el telèfon tan avall com sigui possible.

El dia és esplèndid, em fa mandra tenir que abandonar els prats asso-

Els tres components del segon equip a punt de marxa. Noteu la gran quantitat de material que haurem de portar. Avenc endins encara ens esperen més patates.

lellats, però hem pres una decisió. L'Ale ens acompanyarà fins a la capçalera del primer pou. Amb entusiasme carreguem tot el munt de paquets i comencem a baixar per la rampa d'entrada. La progressió del primer pou es fa lentament, el cert és que l'aigua que goteja que tant ens va escandalitzar al principi ja no ens sembla tan greu, baixem pràcticament sense mullar-nos. A la base del pou de 100 hi ha diversos petates i el pesat bidó amb el menjar. Com que estarem menys temps del previst, hem de reorganitzar tot aquest material agafant únicament el menjar que necessitarem, en un moment fem un escampall de sobres i paquets diversos per la mullada estança on ens trobem, un cop tot esta empaquetat de nou sobren 2 petates que deixarem aquí per ser retornats cap a dalt pel 3r equip. Hem intentat dur el mínim pes, però tot hi així anirem força carregats, jo porto un petate amb material personal i un gros bidó amb sacs i màrfegues. L'Erik també portarà el mateix volum de coses i finalment la Cristina carregarà dos pesats petates més. En total 6 bultos, ens consola saber que molt d'aquest material ja no es tindrà que tornar a pujar.

La progressió és una tasca molt lenta i feixuga, traslladar els paquets pels diferents passamans, pous i estretors es fa molt pesat i va produint un desgast físic considerable. Al principi tots anem en compte de no donar massa cops per no malmetre el material, però el cert és que a mida que van passant les hores ens hi anem mirant menys.

Ja hem arribat a la capçalera del pou de 44 metres. Mirem per l'escletxa i veiem que el petate encallat no hi és. Suposem que ha estat recuperat pel primer equip.

Ens col·loquem tots com podem a la petita saleta fangosa per on continua el descens, ara cedeixo la iniciativa a l'Erik que procedirà a substituir la corda vella d'aquest tram per la que hem baixat. Un cop realitzada l'operació ens agrupem a la base del pou, sota el ensordidor soroll de l'aigua que cau i que ja no ens abandonarà fins a la pèrdua, a -380.

Aquí comença un interminable meandre amb molta aigua, cada certs metres anem trobant ressals de diferents alçades, i tots molt ben equipats, en un determinat moment em trobo un petate abandonat on hi ha una corda i carbur, sospitem que l'han deixat els de davant per alleugerir el pes.

Amb tot això arribem al darrer pou de l'avenc, de 18 metres, es tracta d'un pouet circular per on segueix caient el flux d'aigua que ens acompanya tota l'estona. Un cop baix la galeria pren unes dimensions petites, com una mina i la progressió es fa per les ziga-zagues de l'estret meandre, es un moment en que gaudim força de l'exploració. Avancem uns 200 metres en aquestes condicions tot superant petits ressals i arrossegant el material amb el qual ja no hi tenim miraments. Tot i la comoditat de la galeria, el camí es fa llarg i a cada gir espero trobar-me la pèrdua, però aquesta no arriba. De sobte em trobo a mà esquerra un forat per on

s'escola tota l'aigua del riu, és la pèrdua? La galeria fa mitja volta i l'aigua torna a aparèixer, falsa alarma. Però no trigarà a arribar. Després d'un nou ressalt en que novament hem de baixar per corda, veig un forat a mà dreta per on desapareix. Les marques de que s'ha intentat eixamplar m'indiquen que es tracta de la pèrdua. Som a -380.

Aquest és un dels punts d'exploració de la cavitat, si mirem de forçar aquest pas és possible que tinguem accés a nous pous i galeries que donarien més profunditat a l'avenc i, potser, la connexió amb la surgència.

Però ara no és el moment d'aturar-se, cal continuar fins el campament. A mà esquerra puja una corda, es veu molt vella i té molt fang, però és l'únic camí. Ascendeixo lentament per una paret fangosa, a la part superior el terra relliscós m'obliga a caminar de quatre potes. Arribo a dalt amb notables símptomes de cansament mentre veig una llum al fons de la galeria, crido però no rebo resposta. Qui és?

Un cop tots hem pujat el ressalt de set metres avancem fins a arribar a les restes d'un primer campament que es va instal·lar en aquest punt. Han deixat una espelma encesa. A partir d'aquí ja no trobarem més aigua, el soroll fort de l'aigua acaba angoixant, però tinc la sensació que a partir d'aquí tot ha de ser més fàcil.

Sortint del campament seguim per una galeria estreta que condueix a una nova corda ascendent. Allí sentim veus, son en Rafa i en Manolo, els sentim a la vora, però no arribem a veure'ls, començo a pujar aquell tram de dos metres i em trobo amb un passamà que em sembla impossible. Les cordes son velles i els anclatges rovellats, els aparells es fixen amb dificultat i el fort pes del material m'impedeix superar el pas, les parets rellisquen essent impossible trobar-hi presa, sols m'aguanta aquella corda vella. Després d'una llarga estona d'esforços fallits i una vintena de paraulotes, decideixo penjar els bultos al passamà i utilitzant la força bruta surto com puc del forat. Estic esgotat. Aixeco feixugament els dos bultos i dono

Enmig d'una galeria fangosa, L'Erik substitueix una corda vella per una nova.

pas a la Cristina.

Avanço per la galeria i veig, incrèdul una cosa que no m'agrada gens: el passamà continua amb les mateixes característiques. La corda va superant una sèrie d'enfonsaments que hi ha cada certs metres, el problema és que tot es cobert de fang relliscós i hi ha deixada massa comba entre fraccionaments, pel que a cada tram cal baixar i pujar. Per acabar-ho d'adobar la corda i els anclatges presenten un aspecte molt pobre. Darre-ra meu sols sento els gemecs de la Cristina que fa el que pot per passar el primer tram, jo prou feina tinc en arrossegar el bidó, avancem molt lentament. L'ambient està molt carregat i el propi baf dels nostres cossos no permeten veure-hi massa, el carburer ja necessita una càrrega. Supero el segon tram, però el calvari continua. La Cristina continua encallada en el primer pas. Jo, esgotat, em despenjo el bidó i l'enganxo a la corda deixant-lo caure corda enllà. A cada tram es sobrepassen uns forats circulars d'un metre de diàmetre practicats en el fang on no es veu el fons, em recorden a un cuc amb la boca oberta, com esperant menjar-se un espeleòleg. La Cristina ha superat finalment el primer pas, el més complicat, jo tot just arribo a la fi del tercer, quina és la sorpresa, quan veig que la corda s'acaba i esta lligada a una cinta que la prolonga fins a un sortint de roca, és l'anclatge que aguanta tota la parada. La veritat, allò de llençar el bidó no era massa bona idea.

La galeria descendeix lleument, deixo els paquets i m'avanço per comprovar cap a on cal anar, cada cop hi ha més boira i no veig més enllà de dos metres. El camí es fa pla i trobo a mà esquerra una corda ascendent. S'ha acabat el passamà?

Per a recórrer aquell tram de cinquanta metres haurem estat unes dues hores, però sense temps per contemplacions continuem, ara ja no sentim el primer equip, ens hem endarrerit molt. La corda que ascendeix supera un ressalt de set metres, a dalt un fraccionament condueix de baixada altre cop en un pou de 10 metres. Aquest pas és una llosa acabada en punta que cal passar d'un costat a l'altre.

Superat aquest pas es descendeix per una corda molt enfangada per una rampa també plena de fang fins a una espècie de cul de sac. El terra és inclinat i relliscós i m'obliga a estar en una posició molt incòmoda, ben bé sembla que la galeria acabi allí, però veig que just pels meus peus mig amagada hi surt una gatera: és la continuació.

A la Cristina li ha costat molt passar tot el passamà i l'Erik també porta molt de pes, ens repleguem tots en el petit espai i decidim que si hem de tornar a passar per aquí, serà per a sortir.

Ignorem que el pitjor encara ha d'arribar. *Continuarà...*

Barranc del Pla de Perillós

IV Sortida de veterans. 29 de setembre 2007

El Barranc del Pla de Perillós, està situat prop del poble de Perillós (municipi d'Opoul) a uns 20 km al nord de Perpinyà.

Segurament, aquest avenc és el més visitat de la Catalunya Nord. Això és degut principalment a dues motivacions: en primer lloc, es tracta d'una cavitat que conté en el seu interior una sala de grans dimensions, bellament adornada per un desenvolupat procés restructor, el qual es troba encara en fase activa. També cal tenir en compte que per una petita carretera asfaltada, es pot arribar amb el cotxe fins a la mateixa boca d'entrada i que per tant no cal preveure ni un minut de temps per fer l'aproximació.

La seva boca de 8 x 17 m., dona pas a un pou de 37 m. de profunditat, el qual accedeix pel sostre a una gran sala de 110 x 60 m. amb la planta pràcticament horitzontal i ocupada principalment per sediments que han estat reexcavats, originant-se un talweg que l'entrevessa totalment. Com ja s'ha esmentat, aquesta cambra està decorada amb gran quantitat de tot tipus de fenòmens litogènics de tipus parietal i també amb estalagmites de gran envergadura.

Tot això motiva que ens passem en el seu interior molta estona admirant aquestes formacions i com no, fent una gran quantitat de fotografies, algunes d'elles realment espectaculars.

La pujada per les dues cordes que hem instal·lat ens fa suar, però tots pensem que l'esforç val la pena, doncs la gana comença a apretar i a l'exterior ens espera el dinar que de ben segur ens hem guanyat.

Aquesta sortida va tenir lloc el passat 29 de setembre i hi van prendre part 17 persones, entre espeleòlegs de l'E.R.E. i acompanyants

Antoni Rocias

DESEMBRE

Dia 1 i 2

MUNTANYA

Dia 2: Del Castell del Remei a Balaguer. Camí de Sant Jaume

Dia 4

JUNTA

Reunió

NOU LOCAL

Trobada de responsables i voluntaris per programar l'embalatge.

A les 8 del vespre.

Dia 6 al 9

CAIAC

Dies 6 al 9: Descens pel riu Tajo

MUNTANYA

Dia 8: Primera esquuada de l'any i pujada amb raquetes al Puigmal. Estigues atent a la pàgina web i al correu de l'Agrup. Farem la sortida si les previsions de neu són correctes.

Dia 13

NOU LOCAL

Trobada de voluntaris per programar l'embalatge durant el mes de Gener. A les 8 del vespre.

Dia 15

MUNTANYA

Sortida al Montseny: Agudes i Turó de l'Home

JUNTA

Sopar de Nadal

ASSEGURANCES

Problemes, dubtes, consultes...

TRUCA'NS

TELF. 93 319 06 72

PINO I CATA

De franc per a tots els socis de l'AEC

GENER

Dia 8

JUNTA

Reunió

Dia 12 i 13

MUNTANYA

Dia 12: Pujada amb raquetes al Puigpedros

Dia 13: A Montserrat

Dies 19 i 20

MUNTANYA

Dies 19 i 20: Anirem a esquiar a Font Ro-meu. Farem dos grups: esquí alpí i de fons. Dormirem a una Gîte d'Etape.

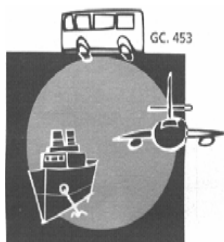
Dies 26 i 27

MUNTANYA

Dia 27: Puigsacalm

Totes les activitats les trobaràs més detallades a: www.aec.cat

Si vols rebre la informació i recordatori de les activitats envia'ns el teu e-mail a: aec@aec.cat

ATBE
Assessors
Tècnics de
Viatges, s.a.

Bitllets avió, tren, vaixell.

Reserves hotels, apartaments i albergs.

Viatges de grups, a mida i organitzats.

Viatges d'aventura i trekking.

Lloguers d'autocars, cotxes, furgonetes.

Especialitat en turisme fluvial

etc...

Av. Madrid 118 Telf: 93 491 16 91 Fax: 93 491 16 07 e-mail: ramon.canyelles@atbe-viatges.com

ATENCIÓ ESPECIAL PER ALS SOCIS DE L'A.E.C.

Baix Ebre. De l'Ametlla de Mar a L'Ampolla seguint el GR-92

Dissabte, 21 d'octubre

L'excursionista s'ha llevat i plou. Després de les higiènes del cas i el cafè, surt al carrer i s'engipona la "capalina", és de matí, pel carrer hi ha pocs ciutadans, les mirades passen de la sorpresa a l'enveja. L'excursionista que sap des d'antic com les gasta la RENFE i més ara, que entre uns i altres s'han dedicat amb entusiasme i eficàcia a ensorrar túnels, esquerdar cases i aconseguir bons esvorancs, tot suspenen la circulació de línies de rodalies, dirigeix les seves passes cap el Trambaix, que per ara encara no ha entrat en els objectius destructius de les constructors de ferrocarrils de grans velocitats. Amb puntualitat helvètica, el tram deixa l'excursionista davant del palau de Pedralbes. Segueix plovent, quan la colla de Pedralbes pugem a l'autocar, que ja porta els qui han pujat a plaça Catalunya.

El viatge és llarg i sota la pluja, parem al Mèdol, per esmorzar-hi. Finalment arribem a l'Ametlla de Mar. Ara tota la colla, qui amb paraigua qui amb "capalina", entrem al camí de ronda. Avui volem seguir-lo des de l'Ametlla fins l'Ampolla. El mar està esvalotat, de color gris. Alguna atzavara intenta quedar-se amb algun tros d'impermeable. Anem passejant-nos per platges i espadats, tot seguint aquesta costa ben accidentada, els pins i margallons baixen fins les cales de còdols rodons i formen bosquerols damunt dels penya-segats. Passem la platja de Bon Capó. El Port de l'Estany ens obliga a fer una bona marrada per retornar a vora la mar. Un parell de barques afonades, potser són el testimoni d'un gros temporal.

En arribar a la platja de la Llenya, ha parat de ploure i ens podem treure els impermeables i plegar els paraigües. En enfilem-nos al cap que tanca la cala de l'Estany Podrit, allà, lluny i molt difuminat, endevinem la petita península del Fangar, el camí, (GR 92) té abundants marques i és fàcil de seguir, tot i que en alguns trossos està un xic malmès, se suposa que per l'acció dels aiguats. Una gruixuda catifa d'algues seques, abocades per la mar, cobreix, en molts punts roques i platges. La flora és molt variada, sense ni de bon tros pretendre fer-ne un catàleg complet, entre en Rafa i jo hem pogut distingir: la boga, el jonc, l'arítjol, la figa de moro, el romaní, la bruguerola, la carrasca, el llentiscle, el margalló i el pi blanc. El temps passa inexorable i la gana es fa present. Som a la platja de l'Àliga, cerquem pedres per seure i obrim les motxilles per extraure'n i assaborir les exquisitats de les carmanyoles, un parell de botes de vi acaben de donar alegria a la manduca. La música de les onades xocant contra les roques i refregant l'arena de la platja ens ha acompanyat durant tot el di-

nar. Ens alcem i cerquem la continuació del camí, no el trobem i ens cal enfilar-nos a una carretereta asfaltada que transcorre entre la costa i la via del tren. Quedem sorpresos i meravellats, quan assistim al, per a tants barcelonins, miracle d'un tren circulant a bona velocitat per la seva via. A l'esquerra de la carretera, un cop passada una extensa finca, s'endevina un corriol que baixa a la cala, la colla baixa per resseguir el camí de ronda i un parell de "peusfluixos" segueixen per la carretera fins a l'entrada de la urbanització de Cap Roig. S'esperen allà fins que l'autocar, amb tota la colla que ha arribat triomfalment a l'Ampolla, els recull i ens retorna a tots plegats a la Diagonal de Barcelona.

Jordi Romagosa

Soci 1224

Trekking al Santuari de l'Annapurna

Quatre veterans de l'Agrupació amb una pila d'anys a l'esquena i a les cames (65, 68, 70 i 77), han fet un trekking de 13 dies fins el Camp Base de l'Annapurna a 4130 mts. gaudint dels abruptes paisatges de l'Himàlaia, convivint amb la gent del país en "lodges" més o menys còmodes i relacionat-se amb altres "trekkingstes" de les més diverses procedències.

Els veterans amb el guia i els "portejadors" al Camp Base de l'Annapurna.

Ha estat una experiència meravellosa, en alguns moments una mica dura, però força gratificant.

Per rematar-ho, uns dies al Parc Natural de Chitwan, al caòtic Katmandú i també un vol damunt d'un mar de núvols a prop del mític Everest.

Definitivament, si podeu, no us ho perdeu!!

Mont Maudit (4.465 m). Aresta Kuffner (55° 4+ IV D)

(Continuació)

Veiem algunes llums que dansen sobre l'aresta de la Brenva, tota horitzontal, entre el refugi de la Fourche i l'inici de la Kuffner. No són dimonis, sinó la gent que ha dormit a la Fourche i que ja estan en marxa. Nosaltres remuntem el corredor d'atac en un plis, en *corde tendue*, i ens situem darrera d'ells. Estarem tranquils durant tota l'ascensió. Sense ningú que ens apressi per darrera. La via està evidentment traçada i amb prou neu per tapar molts passos de mixte i roca que pugem doncs molt ràpidament, i amb prou poca neu per deixar secs aquells passos d'escalada més verticals. És una successió d'escalada lúdica, i de remuntades sobre corredors de neu a 50-55°. Arribem ràpidament al peu de l'Androsace, un enorme gendarme ben característic que s'ha de rodejar per l'esquerra, del costat de la Brenva. Aquí la via esdevé més delicada, primer

La cordada deixa enrere les dificultats de l'aresta Kuffner i avança ja sobre l'espatlla del Mont Maudit.

... afrontant les darreres pendents vers el cim

perquè el flanqueig es fa en un mur de neu molt pendent, on no hi ha dret a l'error. Al fons, molt lluny, veiem les esquerdes de la glacera de la Brenva. Després la paret esdevé roca, i els passos d'escalada són delicats, amb bones preses per les mans, però minúscules per les puntes davanteres dels grampons. Suficient.

Aquest flanqueig ens permet arribar a un corredor que ens situa de nou sobre l'aresta. I continuem el festival de pendents de neu i ressalts de roca, de vegades sobre la cara sud, de vegades sobre la aresta, ben aèria. L'espectacle cap a la dreta és infinit, amb el Tacul en primer pla, darrera la Dent de Géant, les Grandes Jorasses, la Verte, les Droites, les Aiguilles de Chamonix... L'espectacle cap a l'esquerra és l'impressionant vessant de la Brenva a la cara sud del Mont Blanc. Un lloc salvatge on és possible sentir-se sol i aïllat malgrat la proximitat de la civilització. Qualsevol de les vies que solquen aquest vessant són vies d'envergadura i de gran ambient.

A prop de l'espallla del Mont Maudit, l'Alice em demana passar davant i guiar la cordada. L'Alice és una noia de París a qui l'amor per la muntanya la va portar a buscar-se un treball en la regió del Mont Blanc, i així és com es va mudar a Genève. En quatre anys ha passat de debutar a pren-

dre la responsabilitat en una via com aquesta. Per donar-se tots els mitjans per fer muntanya tant com possible, va voler trobar-se un home amb qui pogués compartir aquesta passió. I ara surt amb un guia d'alta muntanya. Ironies de la vida, el seu company treballa gairebé tots els caps de setmana, com és habitual en la professió, de manera que gairebé mai coincideixen per poder anar a muntanya junts. Discutint d'aquestes i altres coses arribem al cim per l'aresta nord-est, que marca la sortida de la Kuffner. Estem sols, enfilats en aquesta agulla de roca que des de la Combe Maudite sembla inexpugnable. Nova ironia. Aquest cim magnífic que estar a tocar de la via normal del Mont Blanc i que veu desfilar centenars d'alpinistes a només 100 metres del seu punt àlgid, és molt poc visitat. Tot i ser molt més maco i aeri que el cim del Mont Blanc tothom s'estima més continuar cap al cim més alt i molts pocs es donen l'oportunitat de visitar aquesta joia. Gaudim doncs d'una bona mitja hora de solitud en el cim, contemplant als nostres peus la via que hem pujat, afilada, vertical... vista des d'aquí es diria que és impossible de pujar-hi. La sensació de plenitud després de pujar una via exigent no és fàcil d'explicar. És una barreja d'orgull per la feina feta, i d'humilitat en saber que si les condicions no haguessin estat òptimes, que si la muntanya no ho hagués volgut, mai no hauríem estat capaços. Una sensació que és una barreja de grandesa per haver arribat aquí dalt superant les dificultats, i de petitesa en contemplar l'immensitat que ens rodeja. És un retrobar-se amb un mateix, amb les nostres pulsions, amb els nostres desitjos, amb el nostre absurd, amb les coses que veritablement ens importen, i alhora és un retrobar-se amb la natura, amb aquest món mineral i etern en el que nosaltres només estem de pas, durant un lapse de temps infinitament curt, però meravellós.

Texte: Dani Bach

Fotos: Dani Bach, Laure Gurcel i Alice Rossignol

Fitxa tècnica.

Primera ascensió: M. von Kuffner, A. Burgener, J.Furrer i un portejador que l'història ha oblidat (2/4 juliol 1887).

Dificultat: gran ascensió d'aresta en neu, roca i mixte. Molt sostinguda. Pendants de neu a 50°, llargs de roca en 4c.

Ascensió de gran compromís. Assegurar-se de les bones condicions de neu i meteorologia.

Desnivell: aproximadament 800 m des de la Fourche.

Inici: Refugi de la Fourche (3682 m) o refugi Torino (3371 m)

Horari: de la Fourche al cim 6 h. Comptar 2 h més si sortim del Torino. Descens 3 h fins l'Aig. du Midi.

Cara Nord de la Lenzspitze (4294 m) i travessa al Nadelhorn (4327 m). (50° 4a III D)

Sovint em pregunto què em mena a fer muntanya, o més aviat què hi trobo quan hi vaig. L'alpinisme és un esport que demana una forta inversió en material i en desplaçaments, que demana molt de temps per esdevenir autònom, què demana molt de temps per practicar-lo, temps sovint robat a les persones que estíem, company/a, fills... etc. És un esport sovint sense confort, menjant mala-ment i dormint pitjor, evolucionem sovint en condicions de massa fred o massa calor, en el que ens enfrontem a riscos subjectius, que depenen de nosaltres i podem controlar, i objectius, que no depenen de nosaltres i no podem controlar. Normalment les coses van bé però de vegades es torcen i tots coneixíem algú que ha desaparegut en muntanya. De vegades tornem a casa conscients de que només l'atzar ens ha salvat. I malgrat tot això torno a la muntanya una vegada i una altra. Què hi trobo?

L'ascensió a la Lenzspitze i al Nadelhorn va ser un concentrat de les diferents sensacions que l'alpinisme m'aporta. Ja a l'aproximació al refugi Mischabelhütte amb la meua companya va ser una oportunitat més de compartir, de xerrar, de descobrir l'altre, tot en un ambient magnífic sobre la vall de Saas Fee. L'estada mateixa al refugi, durant el sopar, una nova oportunitat de descobrir el pròxim encarnat aquell dia en dues dones de

El Nadelhorn (4327 m)

Al cim del Nadelhorn (4327 m), primer descans des de que hem passat la rimaia

Berna amb les que tant vam parlar. Que ens van obrir una petita finestra de la seva vida, que es van interessar per nosaltres, i que ens van enriquir amb el seu testimoni.

L'alpinisme dóna sovint oportunitats de compartir, no només amb les persones més properes, sinó també amb desconeguts fugaços que es troben també en un estat d'esperit especial que convida a l'obertura. És el sol fet de trobar-se a la natura el que provoca això ? Ves a saber, però benvingut sia. El que si és especial és la relació entre companys de cordada. El fil que uneix el destí de dos alpinistes lligats a una corda, és molt més que un lligam en niló. La confiança dipositada, les moltes bones i males hores passades, les esperances i les pors compartides, les alegries, les esperes de mal temps a la tenda... Tot això crea lligams especials. Però la muntanya no són només els altres.

Per exemple una paret de 500 metres de neu perfecta, immaculada, com un mirall. Així és la cara nord de la Lenzspitze. Com sempre atacada ben d'hora, encara de nit. Amb aquella emoció especial quan t'enfrontes

SECCIÓ DE MUNTANYA

al desafiament d'una via difícil, sense tenir cap seguretat de ser capaç de solucionar el problema i sortir per dalt. El repte.

Passar la rimaia i començar a remuntar sense cap dificultat especial. És dret però la superfície és ideal i els peus s'enfonsen el suficient com per no fer patir massa els bessons però no prou com per enfonsar-se fins els genolls. El temps va passant i el moviment esdevé monòton. Enmig del mirall com un insecte, amb el fons de la glacera molt avall sota nostre, i el cim encara molt amunt a sobre nostre. Just davant un petit cercle de neu il·luminada per la feble claror de la frontal, i al voltant l'obscuritat. Sensació de solitud, de trobar-se immensament sol, sol amb els teus passos monòtons sobre la neu, sol amb el so del teu piolet, sol amb el teu esbufeg, sol amb els batecs del teu cor... i continua pujant.

Sol amb les teves sensacions de cansament a cada pas i que a cada pas han de ser superades. Superació que esdevé rutina. I encara falta moltíssim per arribar a dalt. Una pausa no soluciona res, intentar córrer més tampoc. És inútil intentar escurçar l'eternitat. L'únic que es pot fer és continuar caminant, de la mateixa manera que per viure continuem respirant. Al bon ritme que permeti caminar durant tota la vida. És aquesta repetició monòtona la que algunes vegades especials et fa entrar en un trànsit d'introspecció, de retrobada amb tu mateix. En el que tota la resta desapareix i només ets tu amb el teu esforç, amb els teus sentiments, amb els teus pensaments....

Potser en el ciclisme de carretera, durant aquelles interminables pujades als grans colls, les circumstàncies inviten al mateix tipus d'introspecció. Un estat d'ànim que la nostra rutina diària rarament ens permet.

I és així, gairebé sense adonar-se, que els metres de desnivell es van superant, el dia despunta amb aquella llum taronja que perfila els cims a l'horitzó, i de sobte ens adonem de que ja no podem pujar més, de que ja som al cim. Quan més dur ha estat l'esforç més gran és la recompensa.... de vegades si ho hem passat veritablement malament, la tensió alliberada ens farà saltar una llàgrima a la vista del paisatge que s'estén fins l'infinit als nostres peus. Arribar al cim, superar la paret i veure com de l'altra banda les valls i les carenes es succeeixen en un blau que es fon amb el cel. Donen ganes d'estendre els braços i cridar.

Així és doncs el cim de la Lenzspitze (4294 m), després de 500 metres d'una paret de neu i gel a 50° implacables. (*continuarà*)

Texte i fotos: Dani Bach

Moviment de socis del mes de novembre

ALTES

Núria Freixes
Pau Mariné Freixas
Encarna Bailon Bonachera
Wanlin Bailon
Magdalena Puyo Bove
Ovidi Simó

Laura Lorenzo Gracia
Lucia Pujante
Blanca Pujante

La nostra més cordial benvinguda i el desig d'una ben profitosa estada a l'Agrupació.

NOTA DE CONDOL

Fem arribar el nostre condol al nostre company Xavi Díez pel recent traspàs de la seva mare.

LOTERIA DE NADAL

Aquest, és el darrer recordatori per la Loteria de Nadal

13.927

Sens dubte: el de la sort !!!

Belles Arts Ferran

**PINTURA ARTÍSTICA / MANUALITATS / DIBUIX TÈCNIC
AEROGRAFIA / CERÀMICA / ESCULTURA**

Carrer Ferran, 39
08002 BARCELONA

 Telèfon i fax
93 302 38 98

***Per Nadal
fes aquest regal***

Josep A. Pujante
**UN QUART D'HORA
AL CIM DEL MÓN**
Del Puigpedrós
a l'Everest

En Josep Antoni Pujante ens ha fet arribar un petit lot d'aquests llibres dedicats personalment als socis de l'Agrupació, per tal de col·laborar econòmicament en la nova Seu Social. Aquest llibre del nostre soci és un bon regal per aquestes festes. A la portada, com pots comprovar, surt el banderí de l'Agrupació dalt de l'Everest. **Preu donatiu: 10€.**

aquesta web et sorprendrà

www.balmaat.com
hem trencat esquemes

Tot el material per a esports de muntanya i aventura, totes les estacions d'esquí d'Europa, altímetre de 12.000 muntanyes, centenars de fotografies, rutes, revista... Cerca als teus companys de viatge per a esportar, fer espeleologia, sortir el cap de setmana... a www.balmaat.com

Tel. 934 548 309 · 08011 Barcelona · balmaat@balmaat.com

**1 MODA ROBA
TÈCNICA**
Gran Via C.C., 531
08011 Barcelona
Tel. 934 548 309

**2 ESQUÍ
I TEMPS LLIURE**
Gran Via C.C., 527
08011 Barcelona
Tel. 934 548 309

3 ACAMPADA
Comte d'Urgell, 72
08011 Barcelona
Tel. 934 548 309

**4 MUNTANYA
TÈCNICA**
Comte d'Urgell, 76
08011 Barcelona
Tel. 934 548 309

MERCAT D'OCASIÓ

(Espai reservat per anuncis de compra-venda dels socis)

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA "CATALUNYA"

Pl. del Pi, 5

08002 Barcelona

E-mail: aec@aec.cat

Accés: Pl. St. Josep Oriol, 2 principal

Tel. 93 302 45 29

web: www.aec.cat

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
**Direcció General
d'Actuacions Comunitàries i Cíviques**

PUBLICACIÓ
PERIÒDICA